

Ангел Каралийчев

Читанката на Славето

Славето имаше нова читанка. С цветни корици, с бяла като сняг хартия и хубави картинки. Една сутрин, преди да звънне училищната камбана, бащата на Славето отиде в книжарницата и купи читанката. Даде я на момчето си и му рече:

– Вземи тая шарена книжка и я пази като очите си. Тя е пълна с ум и знания.

Славето я грабна от ръцете му и се завтече към училището. Влезе в училищния двор, седна на пожълтялата трева под лозницата и почна да разгръща новата книжка. Сърцето му се мяташе от радост. Какво ли нямаше в нея: рой птичета, пръснати по страниците, две мечки, една стара вятърна мелница с криле; едно магаре, натоварено с два чувала, градини, реки, мостове, къщи и най-накрая стои изписано с вирнати уши и ококорени очи едно зайче-байче мустакато.

– Ох, зайчеееее! – помилва го Славето и въздъхна.

В туй време запя камбаната. Славето грабна читанката си и влезе в стаята. Седна мирно на своя чин. Сложи ръцете си върху чина. А когато пристигна учителят и почна да решава задачи на черната дъска, Славето, вместо да внимава, разтвори читанката под чина на коленете си и се загледа в зайчето. Тъй минаха двата часа. В къщи малкият ученик седна да пише домашно упражнение с мастило. Напише една дума – погледне в читанката някоя картинка, напише втора дума – пак погледне. По едно време – кап! – от перото се отрони една мастилена капка и тупна върху корицата на читанката.

– Защо ми цапаш новата дрешка, бате? – викна читанката, но Славето не я чу, сякаш имаше памук в ушите си.

– Славце – надникна отвън баща му, – ще ходиш ли подир пладне на училище?

– Няма да ходя.

– Хайде тогава, мойто момче, иди да напасеш кравата в ливадата край железопътния насип.

– Ами читанката? – попита Славето.

– Тя ще остане на полицата, че утре пак ще я разгръщаш.

Докато бащата мръдна под стряхата да отвърже кравата, Славето започна да прехвърля страниците. Искаше изведнъж да види всичките картинки. Стигна пак до зайчето. „Ох, че е мустакато“ – помисли малкият ученик и грабна от прозореца ножицата. Почна да реже. Читанката писна.

– Олеле, майчице! Боли! Не ми режи зайчето! Ти си разбойник!

Ала Славето и този път не я чу. Тогава читанката, като разбра, че

Славето няма да има милост към нея, разпери кориците си като криле, размаха ги и изхвъркна през отворения прозорец навън. Полетя към гората.

Нашето Славце остана с отворена уста. Една муха бръмна и се удари върху носа му. Както беше зяпнал, Славето щеше насмалко да я глътне.

Щом стигна в гората, читанката падна на мекия мъх под един стар дъб, направи с кориците си колибка и започна уморено да диша. Мигом затрептяха над нея рояк синигерчета.

- Откъде идеш? – попитаха я те.
- Бягам от едно зло момче.
- Как се казва туй момче?
- Лапнимуха.
- Ами защо бягаш?
- Защото ми реже с, ножица дечицата.

Синигерчетата взеха да се смеят. Записукаха:

– Ти нямаш глава, нито опашка, нито крака. Ти не можеш да снаещ яйца и да мътиш пиленца. За какви дечица бълнуваш.

– Имам си и аз всичко – отвърна читанката, – имам си цяла дружина гадинки, само зайчето ми го няма. Милото мустакато зайче! Хайде идете си! Не писукайте, защото искам да подремна.

Синигерчетата се дигнаха, а читанката задряма, затоплена в златния дъбов мъх. Надвечер се заоблачи, падна тъмнина. Зароси дребен есенен дъждец. Капките забарабаниха по кориците на книгата и я събудиха. Нещо прошумоля в мрачината.

- Кой е там? – попита читанката.
- Аз съм – обади се с треперлив глас едно тъмно нещо като кълбо.
- Що си ти?

– Аз съм едно зайче-сираче. Днес ловците убиха майка ми, гръмнаха хубавата ми майчица с топлото меко кожухче и аз хукнах да бягам из гората. Много ми е страшно. Шумка ли шумне – почвам да трепера като отронен сух лист. Ето, и дъждът почна да ме кваси. Ще умра тая нощ от студ.

– Не бой се, клета душице! – рече читанката. – Ела при мене! Пъхни се в колибката ми. Тук има място за тебе. Мъхът е сух и топъл. Аз ще ти стана втора майчица. Ще те закрилям и ще ти разказвам чудни приказки.

Зайчето страховито влезе под кориците ѝ, сгуши се ѝ заспа изведнъж, защото беше капнало от мъка и тичане.

На другия ден читанката почна да учи зайчето на ум и разум.

Разказа му къде има сладко зеле и късни пъпеши, научи го как да бяга от кучетата и вълците, как да се пази от хитрата лисица, взе да му дава уроци по четене и писане. Когато минаха две години и зайчето порасна, лъвът го повика в своята пещера и като разбра колко е учено, направи го учител на всички горски гадинки.

КРАЙ

© Ангел Каралийчев

Сканиране и разпознаване: unicode, 2007

Редакция: ВНorse, 2007

Публикация:

Ангел Каралийчев, НАЙ-ТЕЖКОТО ИМАНЕ – ПРИКАЗКИ И РАЗКАЗИ

Съставител ГЕОРГИ СТРУМСКИ

Библиотечно оформление СТЕФАН ГРУЕВ

Редакционна колегия ЕФРЕМ КАРАНФИЛОВ, ИВАН ЦВЕТКОВ, ЙОРДАН МИЛЕВ,
КАМЕН КАЛЧЕВ

Отговорен редактор НИКОЛАЙ ЯНКОВ. Редактор на издателството АННА
ПАНЧЕВА

Илюстрации АЛЕКСИ НАЧЕВ. Художник на корицата РАДОЙ БОЯДЖИЕВ.

Художествен редактор ИВАН МАРКОВ

Технически редактор ЕЛЕНА МЛЕЧЕВСКА. Коректор ТАНЯ СИМЕОНОВА

Първо издание. ЛГ. V. Тематичен № 13/9537172431/6006-2-79

Дадена за набор на 23. IV. 1979 г. Подписана за печат на 27. IX. 1979 г. Излязла от
печат на 10. X. 1979 г.

Поръчка № 118. Формат 1/16 60×90. Тираж 60 000. Печатни коли 16. Издателски коли
16. Цена 2 лв.

„НАРОДНА МЛАДЕЖ“ – ИЗДАТЕЛСТВО НА ЦК НА ДКМС. МОНОФОТО, ПЕЧАТ
И ПОДВЪРЗИЯ ДПК „Д. БЛАГОЕВ“. СОФИЯ – 1979

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3379>]